

P
A
V
O
J
U
N
G
A
U
S

Z
Ä
I
D
I
M
A
S
S

L.J. SMITH
SPASTAI

Alma littera

pirmas skyrius

Skrydžio palydovė žengė prie jų, ir Dženei pašiorpo sprandas. Ėmė dilgsėti mažuosius pirštelius.

Elkis nerūpestingai, paliepė ji sau. Atrodyk rami.

Bet, palydovei pasiekus jų eilę, širdis ėmė daužyte daužytis. Palydovė vilkėjo kariško stiliaus tamsiai mėlynus drabužius su kreminės spalvos juostelėmis. Jos veidas buvo malonus, bet valdingas, kaip budraus mokytojo.

Nespoksok į ją. Žiūrėk pro langą.

Dženė įbedė nagus į ovalaus lango plastikinio apvado apačią ir pažvelgė į tamsą už stiklo. Šalia savęs juto sėdint Maiklą, į meškiuką panašus jo kūnas nuo įtampos buvo pastėręs. Akies kampučiu matė greta praėjimo sėdinčią Odrę, vario spalvos galvą ji buvo palenkusi virš lėktuvo žurnalo. Palydovė užstojo kitoje pusėje įsitaisiusią Di.

O, kad ji nueitų, maldavo Dženė. Ir ko gi ji čia taip ilgai stypso?

Maiklas bet kurią akimirką gali pratrūkti isteriškai kvatotis arba – dar blogiau – viską prisipažinti. Nejudindama nė pirštelio Dženė vien valios jėga liepė jam tylėti. Palydovė *turi* nueiti. Juk negali amžinai čia stovėti.

Vis dėlto ji nenuėjo. Tapo aišku, kad ji čia sustojo ne šiaip sau, ne norėdama pailsėti vidury lėktuvo. Ji *žiūrėjo* į juos, į kiekvieną paeiliui. Rimtu, tiriamu žvilgsniu.

Mes – debatų klubo nariai, skrendame į finalines varžybas. Mūsų vadovė susirgo, bet Pitsburge pasitiks kita. Mes – debatų klubo nariai, skrendame į finalines varžybas. Mūsų vadovė susirgo, bet...

Palydovė pasilenkė prie Dženės.

O, Dieve, tuoj apsivemsiu.

Odrė sėdėjo sustingusi su žurnalu ant kelių, ilgos blakstienos siekė kamelijų baltumo skruostus. Maiklas liovėsi alsavęs.

Ramiai, ramiai, ramiai, ramiai...

– Ar jūs, – paklausė palydovė, – užsisakėte vaisių?

Dženė pasijuto lyg krestelėta staigiai sustojus automobiliui. Ji jau žiojosi lementai mintyse surepetuotus paaiškinimus – bet nelauktaiteko užsičiaupti. Ji perbraukė liežuviu išdžiūvusią gomurį ir sušnabždėjo:

– Ne. Tai ji – anoje pusėje.

Palydovė žingtelėjo atbula ir apsigrėžė. Di, ilgą koją sulenkusi taip, kad pirštus galėtų sukišti į kišenėlę ant priekyje esančios sėdynės atlošo, pakėlė akis nuo delninės žaidimų konsolės ir nusišypsojo. Jei ne delninė ir kariškas švarkelis, ji būtų atrodžiusi kaip Nefertitė. Net jos šypsena buvo karališka.

– Vaisiai, – tarė palydovė. – Aštuoniolikta D vieta. Skanaus.

Netrukus ji pasitraukė.

– Čia tu kalta su savo nelaimingais vaisiais, – pasisukusi sušnypš-tė Dženė. O Maiklui paliepė: – Maiklai, dėl Dievo meilės, alsuok!

Maiklas švokšdamas iškvėpė.

– Ir ką gi jie mums padarytų? – paklausė Odrė. Ji tebežiūrėjo į žurnalą, kalbėjo nejudindama lūpų, jos balsas buvo vos girdėti per duslų 757 variklio riaumojimą. – Išmestu? Mes devynių kilometrų aukštyje.

– Neprimink, – į langą tarė Dženė, Maiklui pašnibždom pasako-jant Odrėi, ką, jo manymu, Pitsburge galėtų padaryti keturiems bėgliams.

Bėgliai. Aš bėglė, nusistebėjo Dženė. Neįtikėtina, kad Dženė Tornton tapo bėgle.

Tamsiame lange ji matė savo veidą – tiksliau, jo dalį. Mergina girios žalumo akimis, tamsiomis kaip pušų spygliai, ir tiesiais, lyg du ryžtingi teptuko brūkštelėjimai, antakiais. Plaukai – kaip medus saulėje.

Dženė pro pamėklišką atspindį pažvelgė į juodus debesis už lan-go. Dabar, kai palydovė nekėlė pavojaus, jai bereikėjo bijoti mirties.

Bet ji *baisiai* bijojo aukščio.

Keista, nors ir išsigandusi, ji labai jaudinosi. Toks jaudulys apima ištikus negandai, stichinei nelaimėi. Tada įprastos taisyklės nebega-lioja, o kasdieniai dalykai, atrode svarbūs, tampa nereikšmingi.

Pavyzdžiui, mokykla. Tėvų nuomonė. Geros mergaitės reputacija.

Pabėgdama ji viską nušlavė. Tėvai net nesupras, kodėl ji taip pa-sielgė, nes laiškelyje Dženė neparašė nieko reikšminga. „Kai kur iš-kelčiau ju, tikiuosi grįžti. Myliu jus. Privalau tai padaryti. Atsiprašau. Lieku skolinga 600 dolerių.“

Ne per daugiausia žinių. Bet ką gi ji galėjo parašyti? *Miela mama, mielas tėti, praėjusį mėnesį per Tomo gimtadienį nutiko siaubingas da-*

lykas. Suprantat, mes pastatėme popierinį namelį, ir jis tapo tikras. Staiga atsidūrėme viduje, o toks vaikišcias Džulianas privertė su juo žaisti. Turėjome susidurti su baisiausiais savo košmarais ir laimėti, antraip jis būtų amžiams pasilikęs mus Šešėlių pasaulyje. Mes visi susidorojome, išskyrus Samerę – vargšė Samerė, žinot, ji buvo nelabai sumani. Todėl Samerė jau kelias savaites dingusi. Ji žuvo per košmarą.

Bėda ta, mama ir tėti, kad Džulianas atsekė paskui mus iš Šešėlių pasaulio. Jis atėjo į mūsų pasaulį kai ko pasiimti – o tas kai kas esu aš. Aš. Jis privertė žaisti dar vieną žaidimą, ir šis blogai baigėsi. Džulianas į Šešėlių pasaulį išsigabeno Tomą ir Zaką. Štai kur jie dabar – jie nepabėgo, kaip visi mano. Pasiėmęs juos Džulianas man pasakė: „Jei norite juos susigrąžinti, ateikite į lobių medžioklę.“

Kaip tik tai ir darau. Tėra viena menka problema – nė nenumanau, kaip patekti į Šešėlių pasaulį. Taigi skrendu į Pensilvaniją, pas senelį Ivensoną. Jis atidarė duris į Šešėlių pasaulį, gal paliko kokių užuominų.

Visa tai parašyti? Na jau ne, pamanė Dženė. Pirmą dalį tėvai jau girdėjo, bet nepatikėjo. Išklajosi antrą dalį tik išsiduotų, kur keliauja, – ir suteiktų progą ją sulaikyti. „Atleiskite, daktare, bet mano dukrai atsisuko varžtelis. Ji mano, kad kažin koks blogasis princas pagrobė jos vaikiną ir pusbrolių. Ją reikia užrakinti ir saugoti. O taip, suleiskite jai tą diiiiidelį švirksną vaistų.“

Ne, Dženė niekam negali prasižioti. Ji su Odre, Di ir Maiklu tris dienas planavo šią kelionę. Tiek užtruko, kol surinko pinigų lėktuvo bilietams: kiekvienas iš tėvų kortelės kasdien pasiimdavo po du šimtus dolerių. Dabar jie vieni ir pažeidžiami, pakilę devynis kilometrus virš žemės, naktiniu reisui lekia iš Los Andželo į Pitsburgą. Tėvai mano, kad jie miega savo lovose.

Dženė jaudinosi. Žaidimas buvo mirtinai pavojingas. Apie saugumą ji nebesvajėjo. Ruošėsi keliauti ten, kur košmarai pildosi – ir

gali pražudyti. Ji niekada neužmirš, kaip šviesi Samerės galvelė pradingo šiukšlių krūvoje.

Ten patekusi turės kliautis tik savo – ir draugų – nuovoka.

Dženė apžvelgė juos. Maiklas Kohenas tamsiais susivėlusiais plaukais ir ilgesingomis akimis, švariais, susiglamžiusiais ir jokiame stiliui nepriklausančiais drabužiais. Odrė Majers, šaltakraujė ir elegantiška, juoda su baltu itališku kelnų kostiumėliu, visą nerimą slepianti po tobula, dailia išvaizda. Ir Di Eliadė, nakties princesė, turinti keistoką humoro jausmą ir juodą rytų dvikovų menų diržą. Jiems šešiolika, jie mokosi gimnazijoje ir keliauja kovoti su nelabuoju.

Palydovės patiekė vakarienę. Di sukirto vaisius. Nunešus lėkštes, visame lėktuve ėmė gesti šviesos. Viena po kitos.

Apšvietimas kaip laidojimo biure, pamanė Dženė, žiūrėdama į blausią, išsklaidytą šviesą palubėje. Ji priminė šarvojimo salę, kur paskutinį kartą matė savo tetulę Šeilą. Dženė jautėsi įsitempusi, bet reikėjo pamėginti užmigti.

Galvok ką tik nori, tik ne apie *ji*, paliepė ji sau, atrėmusi galvą į vėsią, virpančią lėktuvo sieną. Na, koks gi skirtumas, galvok apie *ji*, jei jau taip nori. Jis tau nebeturi galios. Ta dalis, kuri ilgėjosi jo tamsos, pražuvo. Šįkart tu nugalėsi – nes nieko jam nejauti.

Norėdama tai įrodyti, Dženė mintyse išsišaukė jo paveikslą. Džulianas šypsosi, jo veidas šiurpiai, egzotiškai gražus – gražesnis už bet kokio žmogaus veidą. Plaukai balti it šerkšnas, it rūko draiskanos. Ne, dar baltesni, neįmanomos ledo spalvos. Akys irgi neįtikėtinos. Tokio žydrumo, kad negali apsaakyti, nes nėra su kuo lyginti.

Siekdama įrodyti savo nuomonę, ji prisiminė ir ką kita. Jo kūną: liekną, bet tvirtą; prisiglaudus justai kieti raumenys. Sukrečiamai švelnų prisilietimą. Ilgus, lėtus bučinius: švelnius ir ramius – jis neabejojo tuo, ką daro. Nors jis atrodo kaip Dženės amžiaus vaikas,

nors yra jauniausias iš savo padermės, iš tiesų jis vyresnis, negu Dženė pajėgia įsivaizduoti. Jo patirtis kur kas didesnė už Dženės. Per šimtus metų jis turėjo apščiau merginų, nė viena negalėjo atsispirti jo lytėjimui.

Dženės lūpos prasiskyrė, liežuvis prigludo prie dantų. Gal vis dėlto tai buvo prastas sumanymas. Tegu Džulianas neturi jai galios, bet kvaila tampyti katiną už ūsų.

Verčiau ji galvos apie Tomą, antroją Tomuką, bučiuojantį ją už fikusų krūmų, sporto žvaigždę Tomą Loką. Apie šviesiai rudas jo akis su žaliais taškeliais, tamsius, tvarkingai sušukuotus plaukus, pramuštgalvišką šypseną. Apie jo žvilgsnį, kai jis kuždėjo jai: „O, Spygliuk, myliu tave“, tarsi jam būtų skaudu tai ištarti.

Jis tik žmogus – ne koks nors šiurpiai gražus Šešėlių princas. Tikras, žmogiškas, lygus jai... ir jam reikia jos. Ypač dabar.

Dženė neketino jo išduoti. Suras jį ir ištempis iš pragaro, kur nusigabeno Džulianas. O kai Tomas bus saugus, ji niekada jo nebepaleis.

Dženė atsipalaidavo. Mintys apie Tomą guodė. Per kelias minutes ji nurimo ir...

Atsirado lifte. Žemo vyro veidas buvo uždengtas sidabrine kauke. Vyrukas buvo toks mažas, kad ji pamane, jog tai nykštukas.

– Eisi su mumis? Galim tave pasiimti? – Dženė suvokė, kad jis jau kurį laiką klausinėja to paties. – Galėtume tave panėšėti.

Dženė išsigando.

– Ne, – paprieštaravo. – Kas tu toks?

Vyrukas vis spyrė:

– Ar galim tave pasiimti? – Ant lifto sienos jam už nugaros kabojo didelis „Linksmųjų parko“ plakatas – tą parką vaikystėje Dženė mėgo. – Ar galim tave pasiimti?

Galop ji ištare:

– Taip... – ir smalsiai pasilenkė, įsispitrėjo į kaukės angas akims.

– Ar galime?

– Taip... jei pasakysi, kas iš tiesų esi, – derėjosi ji.

Mažylis nusivylęs atšlijo.

– Pasakyk, kas esi, – pareikalavo Dženė.

Iškėlė vyrui virš galvos butelį, ruošdamasi suknežinti jam maualę. Suprato, kad iš tikrųjų jis ne jis; tai tik atvaizdas. Galbūt jis trumpam materializuosis, kad parodytų jai, kas iš tikrųjų ešas.

Mažylis nepasirodė. Dženė vis daužė jo atvaizdą, bet butelis pralėkdavo kiaurai. Paskui dingo ir pats atvaizdas.

Dženė buvo patenkinta. Ji įrodė, kad žmogelis netikras, o ji – padėties šeimininkė.

Liftas sustojo. Dženė išėjo pro atviras duris – ir pateko į kitą liftą.

– Ar galim tave pasiimti? Galėtume panėšėti.

Vyrukas su sidabrine kauke kvatojosi.

Dženė krūptelėjo, pakėlė galvą, atsimerkė. Lėktuvas. Ji lėktuve, ne lifte. Tamsiame lėktuve, kuris šiuo metu atrodė sklidinas grėsmės. Ji viena, nes visi miega. Keleiviai primena vaško muziejaus eksponatus. Maiklas miega šalia jos, pasidėjęs galvą Odrėi ant peties, nejuda.

Dženei bežiūrint, Maiklas staiga atsimerkė ir siaubingai sugargė. Atsisėdo tiesiai, susigriebė už gerklės. Atrodė, lyg dustų.

– Kas nutiko? – Odrė krūptelėjo ir pabudo.

Kartais Odrė elgdavosi taip, lyg Maiklas jai nė kiek nerūpėtų, bet šįkart buvo kitaip.

Maiklas paklaikęs spoksojo priešais save. Dženei iš siaubo pašturpo oda.

– Maiklai, ar gali kvėpuoti? Viskas gerai? – paklausė Odrė.

Tada Maiklas įkvėpė – ilgai ir trūkčiojamai. Paskui iškvėpė ir susmuko sėdynėje. Tamsiai rudos akys, paprastai užkritusiais vokais, buvo plačiai išplėstos.

– Sapnavau sapną.

– Ir tu? – nusistebėjo Dženė.

Di atsirėmė į kėdės ranktūrį ir per praėjimą pasilenkė artyn. Pažadinti žmonės žiopsojo į juos. Dženė vengė jų žvilgsnių.

– Ką sapnavai? – tyliai paklausė ji. – Liftą, tiesa?

Dženė nenutuokė, ką reiškia jos sapnas, tik jautė, jog ką nors negero.

– Ką? Ne. Samerę. – Maiklas apsilaižė lūpas, lyg norėtų atsikratyti bjauraus skonio.

– O...

– Bet tai buvo tik Samerės galva. Ji gulėjo ant stalo ir kalbėjosi su manimi.

Dženę apėmė neapsakomas klaidas.

Kaip tik tada lėktuvas ėmė kristi.